

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 18
Den 4 Maj

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktion: Signe och A. Walder.

41 årg.
1924

Paulus och Silas i fängelset.

Ap. 16: 23—34.

Har du någon gång smakat en ordentlig risbastu? Ja, då kan du något litet förstå det lidande Paulus och Silas fingo utstå. Vi hade gjort något elakt, men dessa vänliga människor hade botat en stackars sjuk kvinna. Vi skulle med fasa ha vänt oss från det rysansvärda skådespelet. Ty vem kunde ha betraktat deras sönderpiskade ryggar som liknade en enda skälvande, blodig massa? Men ej nog därmed. De fördes efter denna misshandling till stadens fängelse, där det säkerligen var fuktigt och smutsigt. Ingen vänlig människa ansade deras svidande sår. Som farliga brottslingar sattes de i innersta rummet, där de höllos fängslade med ett tortyrredskap, som kallades stocken. Vi kunna lätt förstå, att det var ett lidande för Jesu skull. De klagade ej utan betedde sig hela tiden som verkliga hjältar. Och nu får du se något ännu underbarare. Texten talar nämligen om lovsång i fängelset.

Vilka sjöngo? Inte kunde det väl vara Paulus och Silas? De borde ju jämra sig högljutt, de som hade så stygga sår. Jo, det är dessa Herrens tappra hjältar, som sjunga trosfriskt den ena psalmen efter den andre. Det var i sanning andra toner än de vanliga. Här brukade förbannelser och svordomar vara det vanligaste. Säkerligen blevo de andra fångarna mycket

håpna, och hos en och annan vaknade barndomsminnen, då de också kunde sjunga Sions sånger.

Här fick man nu märka, att god och glad sång jagar mörkrets andar på flykten. Men än mera: fängelsets dörrar skakades av en jordbävning, och alla fångarna blevo fria. Detta är i sanning en vacker bild av det som Gud alltid gör. Sången öppnar stängda dörrar. Vad talet ej förmår, det kan sången uträtta. Är man själv nedstämd och dyster, bör man sjunga, ty "Sjung en liten sång, det kan mången gång, alla dina bördor lätta."

När man i söndagsskolan sjunger friskt och med glädje, lyser himmelens solljus in i hjärtana. Om du fått en god sångröst, bör du använda den till Guds ära. Sjung för de gamla och de sjuka!

Det blev väckelse i fängelset. Ett underligt ställe kanske du tycker. Ja, men var behövdes det bättre? Fångvaktaren eller fängelsedirektören blev först så förskräckt, att han var i färd med att döda sig. Han var nämligen med sin person ansvarig för fångarna. Lyckligtvis hade Paulus känt igen Guds hand i det nu skedda. Han ropar därför med lugn och manlig ton: "Gör dig själv intet ont, ty vi äro alla här". Då lugnade han sig och såg sig omkring. Han fann väl då, att Paulus hade talat sant.

Men Paulus fick ej endast rädda fångvaktaren från att bli självmördare. Han hade ju ett ögonblick sökt döden men nu fick han av Herrens tjänare veta vägen till det sanna livet. När han frågat, huru han skulle handla för att bli frälst, fick han det enkla svaret: "Tro på Jesus, så blir du frälst". Se, det är den frälsningsväg, som passar för oss alla. "Vem som helst kan bli frälst, blott till Gud han vänder."

Nog var det ett intressant frälsningsmöte i fängelset. Vid facklors sken såg man en underlig skara. Omkring Paulus stodo fångvaktaren och hans husfolk och antagligen fångarna. De lyssnade med stor undran till det ljuvliga budskapet om en frälsare för de djupast fallna. Det kom en underlig stillhet även över de mest förhårdade brottslingarna. Vi veta ej, huru många som under detta nattliga möte lämnade sig åt Jesus. Säkerligen voro de många.

I texten kan du själv se, huru Paulus och Silas blevo föremål för mycken kärleksfull omsorg. Fastän fångvaktaren och hans husfolk voro alldeles nyomvända, blevo de redan nu genom dopet upptagna i Jesu gemenskap. Så underligt kan Gud förvandla allt. Och medlet var ju en trosfrisk sång.

V. Wikholm.

Ett barns kärlek.

(Forts fr. n:r 17).

Nästa dag följde herr Leuthold med Petter hem för att erhålla moderns välsignelse och säga farväl till hemmet. Sedan reste de båda till huvudstaden, där målaren hade sitt hem. Hans hustru tog emot gossen med öppen famn och gav honom från början sin kärlek.

Sedan dess ha många år gått. Av den lille Petter har blivit en lång yngling med röda kinder och blixtrande ögon.

I sin trevliga dräkt och med sitt le-

diga uppträdande påminner han föga om den forne, fattige gossen. Men sitt trohjärtade ansiktsuttryck och sitt varma ofördärvade hjärta har han alltjämt behållit.

På grund av sin flit och begåvning är han sina lärares stolthet och glädje.

På alla lediga stunder tecknar och målar han, ty han önskar, att liksom sin gode fosterfader bliva en berömd målare.

Herr Leuthold lyssnar leende till dessa hans planer och säger, att han först måste sluta skolan, och sedan, om lusten fortfar, han kan ju försöka sig på målarkonsten.

Varje sommar, när ferierna börja, och akademien, där herr Leuthold undervisar stänges, rusta sig Petter och fosterfadern för resa. Klädda i sportdräkter, med alpstav i handen och skissböckerna hängande i ett fodral över axeln, draga de uppåt bergen.

Vilken plats de än ämna besöka, gå de alltid först till det lilla huset, där Petters föräldrar och syskon bo. De bo ej numera i den gamla hyddan uppe vid bergranden, utan ha genom målarens försorg bytt bort den mot en, som ligger längre ned, så att barnen regelbundet kunna gå i skolan, utan risk att frysa ihjäl eller omkomma i snön.

Huset ligger i en liten trädgård och några åkrar och hagar höra också till.

De största barnen hjälpa föräldrarna duktigt i arbetet, ja, till och med lilla Marie, som nu är stor och duktig, vill göra sitt bästa.

Stenska barnen ha årligen två återkommande högtider, mot vilka de se fram med jubel och längtan, ja, de fröjda sig däråt hela året.

Den ena är julafton, då en stor låda kommer från huvudstaden, i vilken fru Leuthold och Petter hava packat in allt, som deras barnahjärtan kunna önska sig.

Den andra är, när Petter och hans fosterfar komma på besök.

När Petter hänger sig om halsen på far och mor, som inte kunna slita blickarna från sin förstfödde, och när syskonen trängas omkring honom för att smeka honom och undersöka hans innehållsrika fickor, då står herr Leuthold stilla på tröskeln och betraktar den vackra, lyckliga gruppen.

Jag önskar, att också du vore med och såge den, ty gladare och lyckligare människor skall man knappt finna, hur man än söker efter dem.

Så lönade och välsignade Gud ett barns trogna, uppoffrande kärlek till sina föräldrar.

(Från tyskan av S. W.).

Olle och valparna.

*I en lugn och stilla vrå
har mor Boja sina små,
allesamman rara,
som små barn ska vara,
mjuka, sammetslena,
putsade och rena.*

*Och mor Boja är så nöjd,
glad och fylld av modersfröjd.
"Inga barn som mina
finns, så söta, fina;
se, hur bra de sitta,
och så klokt de titta!"*

*"Ingen pojke är som min",
trallar omkring gossen sin
Olles mor och skickar
honom glada blickar,
"Han är glad och solig,
han är frisk och rolig".*

*När mor Bojas söta små
på visit till Olle gå
blir det lek och löje,
lustighet och nöje,
valparna de nafsas,
vifta svans och krafsa.*

OLLE OCH VALPARNA.

"Krama inte allt för hårt,
kläm dem inte allt för svårt",
Boja ville gärna
säga för att värna
sina ungar rara
mot förtryck och fara.

Olles mor är likadan.
"Kära, det går aldrig an,
att ni så få slita
skjortan hans och bita,
ni ska leka sakta,
och min gosse akta!"

Men de små så skojigt ha,
roa sig så väldigt bra,
leka, rasa, stoja. —
Olles mor och Boja
få väl lära båda
lugnt på leken skåda.

Två bröder.

Av

Elin Börrißon.

Det var en gång två pojkar, som växte upp i en röd stuga med vita knutar och fönster, vilken deras mor byggt på en karg stenbacke intill den stora barrskogen. Den äldsta av pojkarna hette Isidor och den yngre Edmund. Deras far hade dött det svåra hungeråret 1868 kort efter en liten dotters födelse, och de hade ingen utom mor och varandra att sluta sig till. I hemmets glada gudsfruktan gled de lyckliga barnåren fort undan, och Isidor började läsa för prästen. Då detta blev undangjort, stundade skilsmässa, ty mor kunde ej ge sina gossar arbete eller utbildning i hemmet. De måste ut i världen och stå på egna ben.

Vad skulle det bli av dem? Mor oroade sig mera däröver än de själva.

En gudfruktig släkting i huvudstaden var skraddarmästare. Om hon finge anförtro sin äldsta gosse åt honom, skulle det ej vara så svårt att sända ut honom.

— En skraddare behöver ej lida brist på arbete, och det arbetet föder sin man, sade mor.

Och då Isidor fyllde fjorton år, hade han börjat sätta sig in i tanken att bli skraddare. Han började ock att lära sig sy på maskin för att inte vara alltför tafatt, då han gjorde sitt inträde på den stora verkstaden. Detta var i december, och i april skulle läsbarnen "gå fram".

Både han och hans syskon voro uppfosttrade till glad lydnad, och mor var dem så kär, att de ej ville göra henne emot vare sig i stort eller smått. Själv arbetade hon med nålen både bittida och sent för sin och sina barns utkomst. Saxen och nålen voro verktyg så goda som andra för levebrödet, tyckte hon.

Isidor, såsom varande äldst, hade fått vänja sig vid allehanda arbeten både inom- och utomhus och hade gott handlag med allt, vad han sattes till, även att

bruka stopp- och synål. Men då han lekt eller själv valt sysselsättning, hade han mest sysslat med järnsaker, gamla låsmekanismer och dylikt. En morgon, sedan han lärt sig att sy på maskin, sade han, då han vaknade:

— Nej, vet mamma, jag kan irte bli skraddare. Jag har försökt sätta mig in i den tanken, men både då jag är vaken och i drömmen pinas jag av det. Det går inte. Jag måste bli smed.

Och han blev smed.

Så fort konfirmationen var över, sade han farväl till bror och syster och reste i sällskap med mor till huvudstaden, där han blev lärgosse hos en smed. Stackars Isidor. En fjortonåring, ensam i storstaden. Och stackars mor, som måste lämna sin gosse så. Om hon vetat, att hans släktingar ej skulle ägna honom något intresse, skulle hon lidit ännu mera. Men han skrev ej härom för att ej oroa henne. Då de några år längre fram i tiden möttes igen, förstod hon det, men då voro de svåraste åren förbi. Vid begynnande medelålder var han själv mästare i San Francisco, världsstaden vid Stilla havets kust.

Två år efter det Isidor utgått från hemmet, var tiden inne även för Edmund att lämna boet. Han hade alltid intresserat sig för båtar. Av några centimeter tjock tallbark täljde han fina, smäckra segelbåtar. Senare täljde han träbåtar och lade in metallköl, så att de kunde bära master och segel. Den sista var ett riktigt mästerverk så stor, som den var, och urholkad som en riktig skuta. Den låg ofta förankrad i en djup vattenhåla en bit bortom mors vedbod. Det var så trevligt med ankaret, ty det hade han själv gjort. I mjukt trä hade han skurit modell till ett sådant och fyllt denna med bly eller tenn, som han smält i en gammal, rostig lödskopa.

Han var ovanligt energisk och ihärdig även i arbete. Medan Isidor ännu var hemma, hände det ibland, att, då mor gick bort, hon förelade sina gossar arbete såsom vedhuggning, grävning, bortrensande av ogräs, skurning av något golv eller annat, som skulle utföras medan hon var borta.

— Låt oss först åka skridsko en stund på kärret i skogen. Vi hinna nog ändå att få färdigt vårt arbete, innan mamma kommer hem, kunde Isidor föreslå, eller ock något annat, som lockade. Men Edmunds svar var:

— Nej, det är roligare att göra arbetet färdigt först. Det tycker mamma bäst om, då hon kommer.

Han var glad, artig och vacker. Alla tyckte om honom. Mor såg nog, vart hans anlag pekade, men hon ville ej släppa till honom.

— Ack, sade hon, jag kan ej leva, om jag ska ha dig ute på havet.

Under konfirmationsläsningen fattade den nykomne prästen tycke för den begåvade, präktiga gossen och föreslog, att han skulle gå studievägen och bli präst. Han ville bistå honom ekonomiskt fram till studenten. Och mor var glad, ty då behövde hon inte se honom gå ut på havet. Två år läste han. Då drog en nervfeberepidemi över staden, och Edmund var en av dem, som lades ned av febern. Flera veckor låg han vid dödens port, och då han efter ett halvår lämnade sjukbädden, var han bröstklen och ordinerades till medelhavsländerna. Hur skulle det kunna realiseras? Jo, genom att ta anställning som jungman på något på Medelhavet gående fartyg. Om mor ville se sin gosse leva, så måste hon släppa till honom. Stackars mor.

Till England kom han med en Norrlandsbåt, som gick med träläst. Men det lyckades ej strax att få hyra för Medelhavet, utan han gick först med en lastångare på engelska kusten. Där under höststormarna fick Edmund sin in- vigning. Båten drevs redlös upp mot

den klippiga kusten och slogs där av bränningarna småningom till spillror. Den signalerade sitt nödläge. Ingen båt från ångaren kunde nå land, och ingen båt från land kunde nå de nödställda genom bränningen. På haveristen stod besättning och befäl iförda lätta kläder och livbälten. Edmund hade bundit på sig sin bibel och i den några kära fotografier. Den var inslagen i vattentät oljeduk.

Det var ångestfyllda minuter, då livet passerade revy och de eviga tingen kommo att framstå i sitt verkliga värde, då åkallan gick ur hjärtedjupet:

— Gud, misskunda dig över mig syndare, och Gud, fräls oss från döden i djupet.

Allas ögon spejade mot land. Och se där kom en raket. Den nådde haveristen med linan. Så drogos de i land genom bränning och djup "mer döda än levande" enligt Edmunds brev. Och den uppförande fiskarbefolkningen återförde de skeppsbrutna till livet och tog vård om dem, utblottade, som de voro på kläder och allt. Då Edmund kryat till sig igen efter skeppsbrottet, reste han till Hartlepool, där det fanns svensk konsul. Konsulatet lämnade pengar till nödiga kläder och skaffade honom hyra på en båt destinerad till hamnar i Medelhavet.

Då mor läste Edmunds brev, som berättade om allt detta, sköljdes hennes kinder av tårar. Glädje och tacksamhet över räddningen vid skeppsbrottet och över, att han fick resa till södern, blandades i dem med den stora smärtan, att hennes gosse, ung och klen, var utsatt för så stora faror och strapatser. Men hon bar både glädje och oro fram inför sin Gud. Hon hade förstått, att Han utstakat väg för hennes gossar och bestämt plats för dem i sin stora världsvida plan, där allt passar för vartannat liksom kuggarna i de olika hjulen i ett stort maskineri. Om Han ej nedlagt anlag och intresse för det ena eller det andra hos olika människor, då skulle de kanske alla trängas om de lätta och be-

kväma förhållandena, och det tunga sötiga arbetet i smedjan eller det farofyllda värvet på havet skulle förgäves kalla på någon. Där Gud satt någon, där var den tryggaste platsen. Och i hennes tillbedjan och tacksägelse blandade sig en innerlig bön, att Gud ville omsluta hennes barn med sin frälsning och draga dem till sig till full uppgivelse och tro.

Edmund blev frisk och stark. Han var pliktrogen och ren i seder. Då han sparat ihop nog med pengar, reste han hem till Sverige och tog styrmansexamen. Därefter sparade han vidare och tog därpå kaptensexamen i England.

Innan mor dog, gick han som första styrman på en stor postångare linjen Kalkutta—Durban. Han var då tjugonio år. Där blev han snart nog kapten och fortsatte, tills både hans båt och han själv under världskriget sattes in i den stridande flottan. Här mötte han ständigt nya faror, men talet av hans dagar var ej fullt och därför fick han behålla livet. Kort efter freden återvände han till Sydafrika med sin familj. I ett vitt hus, omgivet av rosor, vinranksspalierer, apelsin- och mangosträd m. m. rart, har han sina kära, och där hälsar han på dem varje gång, hans båt kommer till Durban.

Hälsning till söndagsskolorna.

Kära unga vänner!

Vi kunna glädja Eder med, att tusentals insamlingskort äro rekvirerade från Svenska Missionsförbundet till olika söndagsskolor. Intresset tycks vara stort och allmänt och våra unga vänner äro ivriga att bliva "byggmästare".

Då jag var ung, skulle det i min hemstad samlas till ett missionshus. Alla, som ville vara med att bygga det, fingo sådana insamlingskort indelade i rutor, som Ni nu fått. Varje ruta kallade vi "en tegelsten". O, så glada vi voro för

varje ruta, som vi kunde få korsa över och få en "tegelsten" till det blivande huset. Man kände sig så lycklig över att få vara med i ett sådant arbete.

Vi hoppas nu att många av Eder skola få alla rutor i sitt kort fyllda. Insamlingen pågår även under maj för att alla skola kunna vara med.

Gör det lilla du kan, gör det villigt och glatt, snart de dyrbara tillfällena fly.

Varma hälsningar från Eder tillgivna vän

Signe Walder.

Betels söndagsskola, Skönsmon.

Nu komma barnen i Betels söndagsskola, Skönsmon, på besök till Barnavännens läsare. Och vi ha mycket längtat efter att få göra denna vidsträckt resa. Skönsmon ligger strax bredvid Sundsvall i Norrland och där finnes många barn

som älska söndagsskolan och villigt skynda dit. I söndagsskolan gå omkring 160 barn. Fotografiet är taget just då vi skulle ut på sommarfesten till en plats, som heter Fillaudden dit vi skulle få åka båt. Trots att vädret ej var det bästa, hade vi så roligt och då vi på

BETELS SÖNDAGSSKOLA, SKÖNSMON.

kvällen med ångaren "Gustafsberg" vände hem, voro vi så nöjda med vår dag i det gröna.

Vi bringa vår hälsning till alla söndagsskolor dit vi nå och önska alla medarbetare i arbetet bland barnen Guds

välsignelse, uthållighet och arbetsglädje. Lönen skall icke utebliva, ty det som bliver sått i de ungas hjärtan skall i sinom tid spira till en härlig skörd.

O. L.

Bibelläsning

för veckan 5—11 maj enligt Svenska Bibelläsningförbundets textlista:

- 5 M. 1 Kor. 4: 9—16. Bliven mina efterföljare.
- 6 T. Apg. 19: 12—20. De många undren.
- 7 O. Apg. 19: 36—40. Folket lugnas.
- 8 T. Efes. 1: 1—14. Brevet till församlingen.
- 9 F. 1 Kor. 15: 30—34. Vilddjuren i Efesus.
- 10 L. Upp. 2: 1—7. Kärleken förlorad.
- 11 S. Apg. 19: 23—35. Paulus i Efesus.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 11 maj.

Småbarnsavdelningen:

Jesus botar en dövstum. Mark. 7: 31—37.
Minnesvers: Allt har han väl beställt: de döva låter han höra och de stumma tala. Mark. 7: 37 b.

Mellanskolavdelningen:

Paulus i Efesus. Apg. 19: 23—35.
Minnesvers: Så har han ock gjort eder levande, eder som varen döda genom de överträdelse och synder i vilka i förut vandraden, efter denna världs och tidsälders sätt. Ef. 2: 1, 2 a.

Övre avdelningen:

Jesus inför Kaifas och stora rådet. Matt. 26: 57—68.

Minnesvers: Men det var våra krankheter han bar, våra smärtor dem lade han på sig, medan vi höllo honom för att vara hemsökt och av Gud tuktad. Jes. 53: 4.